

Posudek na bakalářskou práci

VOJTĚCHA PETŘÍČKA

Osobní autenticita v kulturní spotřebě

Silně esejisticky pojatá práce na zajímavé téma. S neobecnějším rámcem zpracování tématu v zásadě souhlasím (napětí osvícenství a romantiky, umělecká moderna a sociální modernizace atp.), charakteristiky tématu nicméně zůstaly povšechné a dost rétorické. Chybí výklad pojmů, které v podobných souvislostech byly konstitutivní („niternost“, „rozdvojení člověka a světa“, odlišení „subjektu“ a „subjektivity“, „absolutno“ atp.; jen o něco později se objevují pojmy jako „polovzdělanost“, „diktatura většiny“ atp.), a pokud jim autor nevěnuje pozornost, pak by měl vysvětlit, proč je ohledem na vznik problematiky „autenticity“ považuje za nerelevantní.

Nejasné je už disciplinární východisko bakalářské práce: o jaký druh přístupu se vlastně jedná: o kulturní kritiku, o sociologii vědění nebo sociologii kultury, o pojmovou analýzu nebo o analýzu diskurzu, o sociálně-psychologickou interpretaci osobnosti?!

Chybí formulace vstupní hypotézy, která má být prokázána nebo vyvrácena. Tvrzení, formulované v *Anotaci* k práci, že se jedná o „vytýčení [...] obecnějšího smyslu a zákonitostí ... fenoménu osobní autenticity“, považuji za formulačně sporné a mohlo by se stát předmětem diskuse na obhajobě. O jaký typ „zákonitostí“ se jedná?!

Chybí rovněž kapitola o metodologii; některá vymezení působí substanciálně, jiná konstruktivisticky (je autenticita „obsahové“ nebo „formální“ určení postojů? A k jakým důsledkům ve výkladu každá z těchto perspektiv vede?), historické se střídá se systematickým. Jasné není ani materiálové východisko. Jaký druh zkušenosti se vlastně zpracovává?! Kódoval autor projevy „kulturní spotřeby“ a jak? A jak tyto projevy vztahoval k historickým proměnám chápání svého pojmu (který byl jinak vymezován v romantice, jinak v *biedermeieru*, jinak u prokletých básníků a jinak v symbolismu nebo dekadenci atd.), a jak vidí souvislost podobných vymezení s vývojovými proměnami reality?

Tomu všemu odpovídá pastišovitý způsob zpracování, kladoucí vedle sebe sice často zajímavé, ale ne zcela související postřehy, který byl módní asi tak před čtvrtstoletím. Kdybych chtěl být ironický, autor usiluje malovat ještě dříve, než se naučil kreslit.

Celkově ale nelze přehlédnout, že autor bakalářské práce identifikoval řadu problémů, které by stálo za to dál rozpracovávat a diskutovat. Je třeba

také ocenit, že se při zpracování svého tématu seznámil s poměrně širokým spektrem zahraniční literatury. Obojí je z mého hlediska hlavní argument, proč bakalářskou práci Vojtěcha Petříčka - vzdor všem kritickým připomínkám - doporučuji k přijetí a hodnotím jako „dobrou“ (3).

Prof. Miloš Havelka, CSc